

IK KAN NIET GENOEG NEDERLANDS RONDHOUT KOPEN !

Deze kreet bereikt Stichting Bos en Hout steeds vaker van Nederlandse rondhoutverwerkende bedrijven. Als 30 bedrijven, die de helft van de Nederlandse rondhoutverwerking representeren, deze klacht uiten, dan is dat voor SBH reden om het probleem nader te onderzoeken. In dit Bos en Hout Bericht gaan we er uitgebreid op in.

1999 nr. 4

SBH
STICHTING BOS EN HOUT

In totaal zijn 16 bedrijven bezocht en 14 bedrijven telefonisch ondervraagd. Het betreft bedrijven uit alle rondhoutverwerkende sectoren: zagerijen, houtverduurzamers, (hei)paalproducenten, klompenmakerijen en een kartonproducent. Illustratieve uitspraken van de geïnterviewde personen worden in de tekst aangehaald.

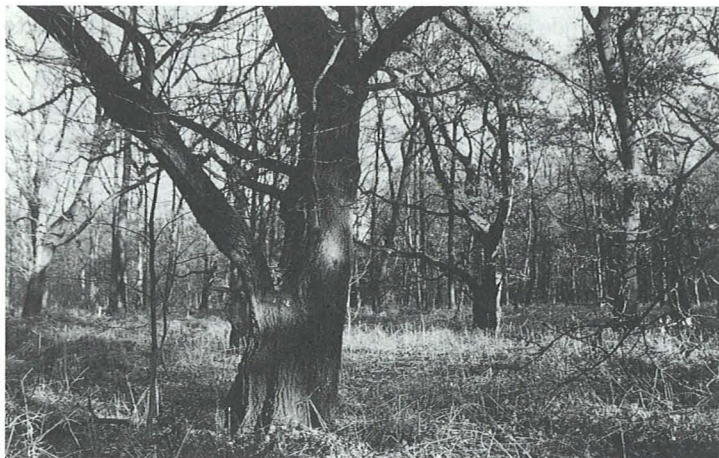
HOUTPRODUCTIE EN HOUTOOGST MINDER BELANGRIJK

De meest gehoorde reden voor de problemen met de grondstofvoorziening is dat boscigenaren hun bosbeheer meer en meer instellen op de natuurfunctie en steeds minder op de houtproductiefunctie. "Houtproductie speelt geen rol meer." Deze trend heeft uiteraard gevolgen voor de financiële basis van het Nederlandse bos. Er gaan stemmen op dat de overheid vroeg of laat zal moeten inspringen om het Nederlandse bos betaalbaar te houden. De teruglopende interesse voor houtproductie uit zich in het achterwege blijven van aanplant, het nauwelijks meer uitvoeren van kwaliteitsbevorderende beheersmaatregelen en het uitstellen van de oogst.

Aanplant

De aanplant van populier en wilg is schrikbarend gedaald. Werden er begin jaren '90 nog meer dan een miljoen populierenstekken door de NAKB verkocht, vorig jaar was dat nog maar 132.000. Een groot deel hiervan is waarschijnlijk gebruikt

voor landschappelijke beplantingen, waarvan het hout over het algemeen van een minder goede kwaliteit is (taps en noestig). "In de jaren tachtig was het bijna verplicht om bij bosuitbreiding minstens een deel populier aan te planten, nu lijkt het wel verboden." Dit is een belangrijke zorg voor de klompenindustrie, papier- en kartonfabrikanten en emballagezagerijen. Het ziet er niet naar uit dat deze trend op korte termijn doorbroken zal worden. De bekende populierenbossen met bomen in rijtjes worden maatschappelijk als minder gewenst ervaren. Er zijn uiteraard bossen met populieren denkbaar die vanuit

Steeds meer natuurbos

recreatief en natuur oogpunt interessant zijn en toch een productiefunctie hebben. Hierover is in Nederland wel kennis en ervaring aanwezig, maar deze kennis is niet of slecht gedocumenteerd en is vooral aanwezig in de hoofden van een aantal deskundigen. Daarom gaat Stichting Bos en Hout een handboek schrijven voor de aanleg van geïntegreerde bossen. Hierin zal populier, naast allerlei andere boomsoorten, zeker een plaats krijgen.

Houtverwerkende bedrijven hebben er niet veel vertrouwen in dat het huidige bosbeheer, waarbij veel gebruik wordt

gemaakt van natuurlijke verjonging, in de toekomst goed hout op zal leveren. "Er moet weer geplant worden." Veel bedrijven zouden graag zien dat er weer een aanplantsubsidie komt. Dit lijkt niet erg reëel en veel bosbouwers denken dat het wel mee valt met de toekomstige houtkwaliteit van natuurlijke verjonging.

Kwaliteitsbevorderende maatregelen

Sommige houtverwerkende bedrijven hebben hoogwaardig hout nodig voor de producten die ze maken. Klompenmakers zijn hiervan een goed voorbeeld. Zij hebben populieren- of wilgenhout nodig van hoge kwaliteit, d.w.z. dat het hout noestvrij en makkelijk bewerkbaar (niet taai) moet zijn. De kwaliteit van populieren- en wilgenhout neemt echter steeds verder af. Dit komt doordat beheerders opsnoeien achterwege laten om kosten te besparen en populieren en wilgen steeds minder in bosverband planten. "De prijs van rondhout is zo laag dat bouseigenaren geen onderhoud meer plegen, terwijl een goede boom toch altijd zijn geld waard is." Maar niet alleen fabrikanten van 'hoogwaardige' producten hebben behoefte aan hout van een goede kwaliteit. Het gebruik van kwalitatief goed hout verhoogt het rendement en verkort de verwerkingstijd, waardoor de meerkosten van dergelijk hout vaak gemakkelijk terugverdiend wordt.

Oogst

Volgens inschattingen van de houtverwerkende bedrijven wordt er steeds minder hout geoogst in het Nederlandse bos. De statistieken weerleggen dit echter. De houtoogststatistieken (HOSP) laten zien dat de oogst sinds 1992 is gestegen van 1,18 naar 1,45 miljoen m³ spilhout met schors (vijfjaarlijks gemiddelde; excl. landschappelijke beplantingen). Vanuit de hoek van particuliere bouseigenaren wordt vaak gezegd dat ze de houtoogst uitstellen, omdat de houtprijzen zo laag zijn. De houtverwerkende industrie daarentegen verklaart dat de rondhoutprijzen in Nederland relatief juist hoog zijn als de kwaliteit in ogenschouw wordt genomen. Enkele bedrijven lieten doorschemeren desondanks graag meer te willen betalen voor rondhout, als dit zou betekenen dat er weer aangeplant en opgesnoeid wordt. Bepaalde bouseigenaren, zoals bijvoorbeeld Natuurmonumenten, wil op de lange termijn de houtoogst fors terugbrengen in (een deel van) haar terreinen. Nu wordt nog wel geoogst, maar vooral in verband met omvormingsbeheer en het terugdringen van het aandeel exoten.

De verwachting is dat de samenstelling van de toekomstige houtoogst zal veranderen onder invloed van het exoten- en verloofingsbeleid van sommige bouseigenaren. Daardoor zal de rol van naaldhout afnemen. Een groot deel van de

Nederlandse rondhoutverwerkende industrie is echter juist afhankelijk van naaldhout. Met name douglas en lariks worden steeds belangrijker. Er is een goede markt ontstaan voor deze soorten. Ze zijn een goed voorbeeld van 'hoogwaardig gebruik van inlands hout'. In Nederland wordt ongeveer 60% van de bijgroei geoogst. Het Nederlandse bos wordt dus steeds ouder en het hout zal dus zwaarder worden. Daarbij komt dat steeds vaker onrendabele dunningen (3-5 bomen/m³) uitgesteld of in zijn geheel niet meer uitgevoerd worden om kosten te drukken. Dit is een groot probleem voor bedrijven die juist afhankelijk zijn van dun rondhout (Ø 10-25cm), zoals zagerijen met profielverspaners en (hei)palenfabrikanten. Nu al is duidelijk dat de rondhoutindustrie zich hierop instelt, bijvoorbeeld door deze sortimenten (noodgedwongen) meer te importeren of door hiermee rekening te houden bij nieuwe investeringen. Zo wordt er met nieuwe zaaglijnen bijvoorbeeld ingespeeld op de verwachting dat het Nederlandse bos in de toekomst zwaarder hout op zal leveren. "Het water loopt waar het het laagst is."

Uit de gesprekken met rondhoutverwerkende bedrijven blijkt verder dat er steeds meer restricties komen ten aanzien van de oogst. Zo wordt de oogst steeds meer geconcentreerd in een korte (winter)periode, bijvoorbeeld als gevolg van kapverboden in het zomer- en broedseizoen. Zo heeft Staatsbosbeheer kort geleden bijvoorbeeld besloten dat voortaan in de periode half maart tot en met half augustus slechts 20% van het jaartotaal mag worden geoogst. In de afgelopen winters heeft de houtoogst bovendien veel hinder ondervonden van de overvloedige regenval. Zo'n kort oogstseizoen maakt een continue houtaanvoer onmogelijk, terwijl dit voor de concurrentiepositie van de Nederlandse houtverwerkende industrie ten opzichte van het buitenland van groot belang is. Omdat het aanhouden van een grote voorraad rondhout kostbaar is, wordt steeds meer hout geïmporteerd in deze periode.

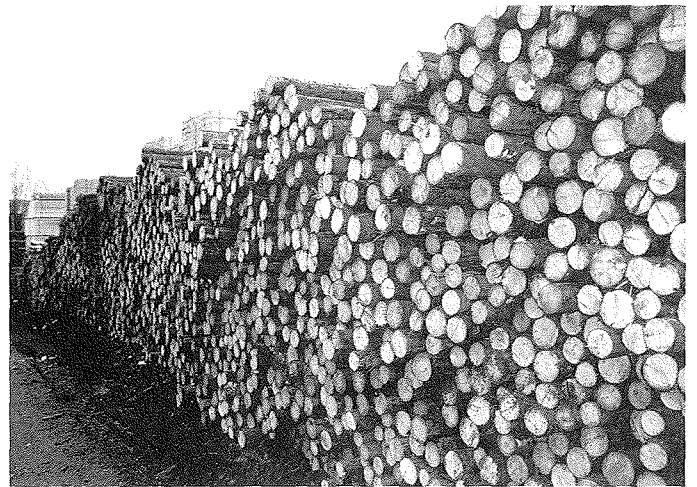
"STAATSBOSBEHEER GAAT VREEMD"

Veel bedrijven wijzen de beschuldigende vinger naar Staatsbosbeheer (SBB) als grote boosdoener voor hun problemen om aan voldoende inlands hout te komen. Staatsbosbeheer is met zijn 86.000 hectare bos de grootste leverancier van inlands hout. Zij levert bijna 20% van de 1,45 miljoen m³ die de Nederlandse bossen

jaarlijks opleveren. De invloed van SBB op de rondhoutsector is dus aanzienlijk. Vanaf 1 januari 1998 verbrak SBB alle bestaande houtleveringscontracten en levert vanaf die tijd een steeds groter deel van het hout rechtstreeks aan geselecteerde eindverwerkers. Voor de oogst neemt SBB sterke, kapitaalkrachtige onderaannemers in dienst die een oogstmachine hebben. Daarover zijn met 14 van de 200 bedrijven in de rondhouthandel afspraken gemaakt. Met name kleinere bedrijven vallen hierdoor buiten de boot. Gevolg van dit alles is, dat met name kleine rondhoutverwerkende bedrijven nog slechts mondjesmaat hout kunnen kopen van SBB, terwijl dit voorheen soms hun belangrijkste leverancier was. Deze bedrijven moeten hun hout dus betrekken van andere leveranciers, die vaak ook weer vaste afnemers hebben. "Het is niet eenvoudig om daartussenin te komen."

HET BELANG VAN INLANDS HOUT

Hierboven is geconstateerd dat rondhoutverwerkende bedrijven problemen ondervinden bij de inkoop van (inlands) rondhout. De volgende vraag is dan een logisch vervolg: "Is het erg als de verwerking van inlands hout daalt?". Nederland importeert ongeveer 93% van haar benodigde hout en houtproducten. Dit was voor de rijksoverheid in de jaren '80 aanleiding om het gebruik van inlands hout te stimuleren. Dit beleid werd onder andere gemotiveerd vanuit de internationale

Dunningshout van groot belang voor palenfabrikanten en profielverspaners

verantwoordelijkheid om ook zelf een deel van de vernieuwbare grondstof hout voort te brengen. In 2010 zou 17% van het geconsumeerde hout uit het Nederlandse bos moeten komen en in 2050 zelfs 25%. Sinds die tijd is de zelfvoorzieningsgraad echter gedaald in plaats van gestegen (zie kader). De overheid neemt, ondanks de negatieve beleidsresultaten, voorsnog geen actie om hier verandering in te brengen. De rondhoutsector heeft dus weinig reden om steun te verwachten vanuit het zelfvoorzieningsbeleid.

Houtvoorraad, houtoogst en zelfvoorziening

De staande houtvoorraad in het Nederlandse bos blijft onverminderd toenemen. Sinds 1988 is de houtvoorraad gestegen met 13% naar bijna 52 miljoen m³ spilhout met schors. De jaarlijkse oogst van spilhout in het Nederlandse bos is in de periode 1992-1996 gestegen met 160.000 m³ (+14%). Deze cijfers worden door sommige houtverwerkende bedrijven overigens in twijfel getrokken. Ook het oogstpercentage (oogstvolume ten opzichte van het aanwasvolume) vertoont een stijgende lijn van 54% in 1992 naar 60% in 1996.

Hoewel de houtoogst vanaf 1992 jaarlijks is gestegen, ligt de taakstelling van het zelfvoorzieningsbeleid nog ver buiten bereik. In 1997 bedroeg de oogst 1,45 miljoen m³ spilhout met schors, terwijl deze in 2000 1,5 miljoen m³ moet zijn en in 2010 1,7 miljoen m³. Volgens de laatste berekeningen van Stichting Bos en Hout lag de zelfvoorzieningsgraad in 1996 op 6,8%. Dat is dus ver beneden het streven van 17%, die voor 2010 is geformuleerd. Onderzoek in het kader van Natuurverkenningen '97 gaf aan dat deze taakstelling met het huidige beleid onhaalbaar is. Uit een modelanalyse blijkt dat het oogstniveau weliswaar nog aanzienlijk kan stijgen, maar dat dit maximaal een zelfvoorzieningsgraad van ongeveer 13% kan opleveren. Meer waarschijnlijk is dat het huidige zelfvoorzieningspercentage wordt gehandhaafd.

De productie, oogst en verwerking van Nederlands hout levert werkgelegenheid en inkomsten op. De hele rondhoutsector met zijn 370 bedrijven, biedt werkgelegenheid aan ongeveer 3000 mensen en genereert een jaarlijkse omzet van f 610 miljoen. Veel bedrijven zijn niet volledig afhankelijk van inlands hout. Dit worden er zelfs steeds minder, omdat bedrijven, bang voor de toekomst, nu al op zoek gaan naar andere houtleveranciers over de grens. Het merendeel van de bedrijven zoekt hierbij zijn heil in bijvoorbeeld Oost-Duitsland of de Baltische Staten. Eén bepaalde zagerij kocht zijn rondhout tot voor kort bijvoorbeeld in een straal van ongeveer 60 km. Nu wordt rondhout gekocht in een straal van 600 km. "Er is een 'goldrush' naar voormalig Oost Duitsland, waar ze hun verwerkingscapaciteit nog niet op orde hebben." Dit heeft als nadeel dat de transportkosten, en hiermee de milieubelasting, fors toenemen en dat nieuwe, niet bekende markten moeten worden betreden. Een grotere aankoopgebied heeft daarentegen als voordeel dat de afhankelijkheid van inlands hout minder wordt. Of zoals één persoon het zei: "de beschikbaarheid van rondhout is een logistiek en financieel probleem". Het vergroten van het aankoopgebied is

niet voor alle bedrijven eenvoudig te realiseren. Met name kleine, regionaal georiënteerde bedrijven hebben hiermee problemen.

Niet alleen wordt de inkoop van rondhout steeds meer naar het buitenland verplaatst, er zijn ook al bedrijven die uitwijken naar het buitenland. Dit heeft niet alleen te maken met de beperkte beschikbaarheid van rondhout, maar ook met de prijzen van grond, milieu-eisen etc. De angst dat de beschikbaarheid van inlands rondhout nog verder af zal nemen, heeft ook gevolgen voor investeringen. Zo stelt een bedrijf om deze reden bijvoorbeeld de aanschaf van droogkamers uit. Voor een ander bedrijf was dat reden om zijn personeelsbestand af te bouwen.

De sociale en economische betekenis van de rondhoutsector wordt aangevuld met cultuurhistorische en milieutechnische belangen. Wat zou u er bijvoorbeeld van vinden als de klompenindustrie uit Nederland zou verdwijnen? Hiermee zou een belangrijk cultuurgood uit Nederland verdwijnen.

Hout is een bijzonder milieuvriendelijk product. LCA's (Life Cycle Assessment) ondersteunen dit. Maar er zit natuurlijk wel verschil tussen hout uit Nederland en geïmporteerd hout. In verband met transport heeft een regionaal product in principe altijd de voorkeur boven een product dat van ver moet komen. Nu wordt het rondhout al in een veel grotere straal gekocht dan vroeger. Dit zal, zoals het zich laat aanzien, alleen maar toenemen. Bovendien weten we ook precies hoe het Nederlandse bos beheerd wordt, terwijl we dit van het 'verre' bos niet altijd weten. Zo worden er bijvoorbeeld grote vraagtekens gezet bij het bosbeheer in de Baltische Staten, waar momenteel bijzonder laag geprijsd gezaagd hout vandaan komt. Gelukkig zijn er keurmerken voor duurzaam geproduceerd hout, maar voorlopig heeft nog slechts een zeer klein aandeel van het verbruikte hout een dergelijk keurmerk.

WAT KUNNEN WE ER AAN DOEN ?

De vraag of we wat kunnen doen om de problemen in de grondstofvoorziening op te lossen of te verminderen is makkelijker gesteld dan beantwoord. Opvallend is dat de geïnterviewde bedrijven hierover vaak geen duidelijke visie hebben. Voor de hand liggende oplossingsrichtingen zijn:

- 1 Publieksvoorlichting over bos, hout en houtverwerkende industrie;
- 2 Samenwerking in keten;
- 3 Politieke lobby.

Het belangrijkste knelpunt voor houtproductie en houtoogst vormt het veranderende beheer. Het is geen reële optie om terug te gaan naar de beheersvormen van weleer. Maar er zijn wél mogelijkheden om binnen de huidige maatschappelijke wensen ten aanzien van het bos, houtproductie en houtoogst overeind te houden. Geïntegreerd bosbeheer en Pro Silva zijn twee beheersmethoden die dit aantonen. Deze beheersmethoden worden vanuit het beleid ook gestimuleerd. De provincies Noord-Brabant en Limburg hebben hiervoor bijvoorbeeld een aparte subsidieregeling. Over het algemeen kan houtproductie en houtoogst niet rekenen op veel sympathie bij de bevolking, terwijl het product hout dit juist wel kan. Het moet toch mogelijk zijn om de boodschap naar de samenleving over te dragen dat hout gebruiken betekent dat je hout moet produceren en oogsten. Zeker als het milieuvriendelijk karakter van hout in ogenschouw genomen wordt. Tot dusverre is dit niet gelukt. Een aantal personen stelde voor om hierbij met milieu-organisaties samen te werken. Sinds de introductie van FSC-certificering staan deze organisaties positiever tegenover houtoogst, mits dit op een duurzame wijze gebeurt. In tegenstelling tot de houtsector zijn natuurbeschermingsorganisaties wel succesvol geweest om hun 'product' positief in de aandacht te brengen en te 'vermarkten'.

Houtproductie en houtoogst minder belangrijk

Wie zou er verantwoordelijk moeten zijn voor de PR van hout en de houtverwerkende industrie? In de eerste plaats de houtverwerkende industrie zelf. Het is in hun belang dat er voldoende Nederlands rondhout op de markt komt. Beseigenaren hebben ook baat bij een groot maatschappelijk draagvlak voor houtproductie en houtoogst. Deze twee groepen zullen dus de eerste stap moeten zetten. De overheid kan een ondersteunende rol spelen, aangezien zij een aantal beleidsdoelstellingen op dit gebied heeft. Wellicht is hiervoor een

krachtige lobby noodzakelijk, want het is duidelijk dat houtproductie en houtoogst op het moment op weinig draagvlak kan rekenen in overheidskringen. Deze drie groepen zouden samen krachtig in moeten zetten op het behoud van bos, houtproductie en de Nederlandse houtverwerkende industrie.

Een probleem is echter dat de Nederlandse houtverwerkende industrie niet bijzonder goed georganiseerd is. "We kunnen niet als één stem naar buiten treden" is een veel gehoorde uitspraak in de interviews. De sterke onderlinge concurrentie wordt vaak als reden aangevoerd.

Duidelijk is dat de rondhoutverwerkende bedrijven zich ook aan zullen moeten passen aan de producten die het Nederlandse bos op zal leveren, door bijvoorbeeld meer te importeren, meer te investeren of te kiezen voor andere vermarktingsstrategieën. Dit kost altijd moeite, maar de rondhoutverwerkende bedrijven zijn zich hier wel van bewust en houden bijvoorbeeld met nieuwe investeringen al rekening met de nieuwe grondstofsituatie.

STOPPEN, GROEIEN OF INTEGREREN

Uit de gesprekken werd duidelijk dat de rondhoutverwerkende bedrijven de toekomst niet met vertrouwen tegemoet zien. De verwachting is dat veel bedrijven zullen (moeten) stoppen. "Binnen 5 jaar is de gehele rondhoutsector en de daar aan gekoppelde bedrijven voor 50% gesaneerd." In de afgelopen jaren is het aantal rondhoutverwerkende bedrijven in Nederland reeds sterk afgenomen. Zo hebben in 1998 zes bedrijven hun bezigheden gestaakt. Hiervoor zijn vaak meerdere redenen aan te geven. De meest genoemde knelpunten, die vaak nauw met elkaar samenhangen, zijn:

- 1 grondstofvoorziening;
- 2 investeringen;
- 3 milieu-eisen;
- 4 marges.

Worden grote voorraden nodig om de zomer door te komen?

Grondstofvoorziening

Veel rondhoutverwerkende bedrijven hebben problemen met hun grondstofvoorziening en maken zich ernstige zorgen maken over de toekomst. Dit uit zich ook in hun bedrijfsvoering. De straal waarin bedrijven hout inkopen wordt alsmaar groter en investeringen worden uitgesteld uit onzekerheid over een continue stroom van voldoende hout met de juiste kwaliteit.

Geen ruimte voor investeringen

Veel (kleine) rondhoutverwerkende bedrijven hebben oude bedrijfsgebouwen

en machines uit de jaren '60 en '70. Investeren in nieuwe bedrijfsgebouwen en/of machines kunnen vaak niet uit, zodat doorgegaan wordt met de verouderde productiemiddel tot het bedrijf stopt. Dit is vaak een emotionele keuze. Net als met boeren gaat het (familie)bedrijf hen aan het hart.

Zware milieu-eisen

Ook de steeds zwaarder wordende milieu-eisen vergen hun tol. Dit heeft met name de verduurzamingssector behoorlijk gesaneerd, maar vergt ook zijn tol onder andere rondhoutverwerkende bedrijven. Veel bedrijven liggen van oudsher vaak in of tegen woonwijken. Milieuvergunningen zijn dan moeilijk te wijzigen. Het verplaatsen van een bedrijf is vaak alleen mogelijk als de overheid (gemeente) meewerkt, want de hoge grondkosten zijn vaak niet op te brengen.

Marges

Alom wordt geklaagd dat de marges in de rondhoutverwerking bijzonder laag zijn. Dit wordt onder andere veroorzaakt door de goedkope import uit bijvoorbeeld de Baltische Staten. Rondhoutverwerkende bedrijven bedienen zich over het algemeen van een aantal strategieën om zich hierbij staande te houden. De belangrijkste zijn:

- 1 groeien;
- 2 niche-markten bedienen;
- 3 just-in-time leveringen;
- 4 integreren door samenwerken of uitbreiden.

verzorgen en/of afwijkende maatvoeringen te produceren (maatwerk). Het merendeel van de kleine bedrijven richt zich op het integreren van opeenvolgende stappen van de productieketen, bijvoorbeeld een zagerij die nu ook tuinhuisjes gaat maken. Voordeel van integratie is, dat het voortbestaan van het bedrijf niet afhangt van één bepaalde activiteit ("Je kan niet snel rijk worden, maar ook niet snel failliet gaan."). Gaat het slecht in de ene activiteit, dan kan het bedrijf zich meer richten op de andere activiteit. Het komt echter ook voor dat twee, in de keten opeenvolgende, bedrijven met elkaar gaan samenwerken (verticale samenwerking), waardoor ongeveer hetzelfde effect in een snel tempo wordt bereikt.

De marges worden niet alleen onder druk gezet door de lage mondiale houtprijzen, maar worden ook beïnvloed door bepaalde investeringssubsidies. Zo is er in Rostock (BRD) een grote zagerij (1,2 miljoen m³) neergezet met subsidie van de Europese Unie en de Bondsrepubliek Duitsland. Volgens veel bedrijven hebben deze subsidies indirect zowel de rondhoutmarkt als de markt in gezaagd (emballage)hout tot in Nederland toe verstoort. Dergelijke subsidies zijn een doorn in het oog van de niet gesubsidieerde bedrijven.

HET EINDE VAN DE NEDERLANDSE RONDHOUTVERWERKENDE INDUSTRIE ?

Betekent dit alles nu het einde van de rondhoutverwerkende industrie in Nederland? Gelukkig niet, maar er kan wel wat gedaan worden om de bedrijfstak beter te laten functioneren. Hiervoor zijn in eerste instantie de sector en de boseigenaren verantwoordelijk. De overheid kan hierbij een handje helpen. Het wordt hoog tijd om houtproductie, houtoogst en houtverwerking weer eens positief in beeld te brengen.

Ir. P.A.G. Jansen

© Stichting Bos en Hout - ISSN: 1382-1113

Groeien is één van de mogelijkheden om overeind te blijven. In Nederland is echter maar plaats voor een beperkt aantal grote bedrijven. De bedrijven die zich als eerste op schaalvergroting hebben gericht, beperken de mogelijkheid tot schaalvergroting voor anderen. Veel bedrijven kiezen daarom voor aanvullende strategieën. "Bijna iedereen heeft bijbaantjes." Sommige bedrijven richten zich heel specifiek op een niche-markt waar weinig concurrentie is. Veel bedrijven onderscheiden zich ook (van buitenlandse bedrijven) door just-in-time leveringen te

SBH
STICHTING BOSEN HOUT

Stichting Bos en Hout
Bosrandweg 5
Postbus 253,
6700 AG Wageningen
tel.: 0317 - 424666
fax: 0317 - 410247
e-mail: mail@sbh.nl
www.sbh.nl